

Motorreis - Four Corners

door zuid-westen van de USA

september 2003

Reisgezelschap:

Vanuit de IBM Motor Club (IMC):

- Hans Kristel
- Wim de Joode
- Ton Patist
- Erik Nederveen
- Marcel
- Ale Haaima

Zelf aangemeld:

- Lia en Piet
- Margriet en Theo
- Toos en Niek

Reisorganisatie Route 66 Reizen:

- Marius (gids: regelen hotels, chauffeur support vrachtwagen)
- Jan (gids, voorrijder)

Vooraf

Begin 2003 werd ik gebeld door Ton Patist die op een motorbeurs in contact was gekomen met Route 66 reizen. Ton kwam met de vraag of ik nog steeds mee zou gaan, zoals ooit besproken tijdens een IMC motorrit, met een rondreis over de route 66 in Amerika.

Voor mij geen moment van nadenken, Ton kon mij aanmelden!

Na Ton en ik melden zich nog Hans, Wim, Marcel en Ale.

Volgens de organisatie waren dat voldoende aanmeldingen en de reis werd afgesproken voor september 2003. In principe zouden wij met 1 begeleider en begeleidende auto met reserve motor de reis maken. Later hoorden we dat er nog 4 extra mensen mee zouden gaan: Piet, Lia, Margriet en Theo.

In het voorjaar zou er een meet en greet rit georganiseerd worden naar Winterberg in het Sauerland (D). Vanuit onze groep was ik de enige die nog niets in de agenda had staan. Ik heb hier dan ook de anderen voor het eerst ontmoet.

Vlak voor vertrek was er nog een samenkomen bij het pannenkoekenhuis in Leiderdorp. Hier was de hele groep compleet en hebben we elkaar leren kennen. Hier is ook afgesproken dat Ton, Wim en Erik 1 dag eerder zouden gaan om enigszins te wennen aan het tijdsverschil.

11 september 2003 - Wim, Ton, Jan en Erik op weg naar Phoenix

Door Erik

Deel 1 Op weg naar Chicago

Vanmorgen al om 8:30 op Schiphol. Walther (de buurman van Joke en Erik) was zo vriendelijk om Joke en mij mee te nemen naar Schiphol.

Samen met Joke in de koffiешop wachten op de anderen.

Als eerste zagen we Jan. Hij had al ingecheckt om een ruime stoel te krijgen.

We hadden om 8:45 afgesproken, maar begonnen ons toch om 9:20 lichtelijk zorgen te maken over Ton en Wim. Toch maar naar de balie gelopen, toen we ze zagen: **Ton had zich verslapen!**

Inchecken, koffie drinken, en naar het vliegtuig. Daar een tweede grondige controle. Om 11:15 op tijd vertrokken.

5 uur verder, na een erg zoute lasagne, een koffie, en de film 'Italian job', de eerste aanzet tot deze route66 verslagen schrijven in het vliegtuig.

Deel 2 Chicago

Wat een succes: je **GSM mag niet eerder aan dan achter de douane**. Bij de douane **een rij van 100den** mensen. Opeens had iemand in Chicago het licht gezien en werden er meer balies geopend. Dus halverwege in de rij hadden wij het geluk meteen vooraan in de rij te staan. Onze (Ton en Erik) douanier reed zelf ook motor, en werden we samen door hem snel en zonder problemen geholpen.

Daarna de koffers ophalen en weer wegbrengen naar de volgende balie om in te checken voor de vlucht naar Phoenix. Hier werden de koffers gewoon opgestapeld met het verzoek de sloten open te zetten. Minder prettig idee dat **een ander in je koffer zit te graaien** terwijl jij er niet bij mag zijn. En **koffer op slot, geen probleem: forceren**. Bij mij hebben de 1 van de sloten (ondanks dat alle sloten open waren) opengeknipt, en er later een plastic tie-rip opgezet.

Verder met een automatische trein naar een ander deel van de luchthaven. Wel even opletten: omdat de trein automatisch is, sluit de automaat ook de deur als de instaptijd op is. **En dat kan pijn doen**.

Weer door controle: deze keer moest alle elektronica uit de rugzak. En de jas uit, en de schoenen uit.

Toen ik "goedgekeurd" was en mijn spullen stond in te pakken, werd er een security man wakker. Er lag ook een laptop bij. En **hij was de laptop man, en moest er dus toch nog naar kijken !**

Toen op zoek naar een bar om even gezellig te zitten. **Weinig kans**: restaurants, en staande koffiешops. Uiteindelijk ergens achter in de gang een barretje gevonden.

Een biertje besteld, nadat we ons paspoort hebben moeten laten zien om aan te tonen dat **we ouder dan 18 jaar waren**. Yippie

Enne roken forget it, nowhere op de luchthaven

Deel 3 Phoenix

Ik mocht naast Wim zitten. Omdat het vliegtuig helemaal vol zat was verhuizen ook niet mogelijk. In een 737 twee grote mannen naast elkaar vond zelfs de stewardess er zielig. Na 3 uur waren we dan ook erg blij uit te mogen stappen.

Je vliegt over eindeloze woestijn, leeg, dor, onbewoond en dan die vanuit het vliegtuig ineens een grote stad in werkelijk de middle of nowhere.

98 graden fahrenheit en pas 16:00 lokale tijd.

Koffer ophalen en met het busje naar het hotel. Even de spullen naar de kamer en naar het zwembad. Marius had intussen al bier gehaald. Joepie

Bij de biertjes begon de vermoeidheid toch langzaam te komen.

Rond 19:00 uur naar de overkant gelopen om een hapje te eten. Shish Kebab beef met een laatste biertje. Om 21:00 uur lagen we in bed.

12 september 2003 - Aankomst rest van de groep in Phoenix

Door Wim, Ton en Erik

Tempe, Arizona

Onze dag begon om zeven uur aan het zwembad bij een temperatuur van 22 graden.

Met een stevige plons werden we volledig wakker en lieten ons opdrogen door de warme zon. Hierna was koffie (die in voldoende hoeveelheid aanwezig was) een bittere noodzaak.

Na een korte discussie, of we een taxi dan wel auto zouden huren, viel de keus op een huurauto.

Onder hoofdelijke stemming werd Wim aangewezen als chauffeur (de pineut).

Onder de vaardige leiding van de 2 kaartlezers (die twee van de Muppet show) heeft hij het er goed en vaardig afgebracht.

Wat doe je op zo'n dag?:

- Je bezoekt een Harley dealer en koopt T-shirts.
- Je luncht te vroeg en overvloedig (omdat we de chauffeur niet in verleiding wilden brengen hebben we zelf ook maar niets gedronken – alcohol dan wel te verstaan).

Hierna was de zoek naar een fotozaak (Best Buy) waar Erik een digitaal fototoestel gekocht heeft (een cadeau van Joke).

Op de terugweg moesten we van Wim steeds bij Linda (**de Mall**) langs. Dit was toch nog zinvol want Ton heeft een pet aangeschaft. (Lachen).

Na de aanschaf van een tray bier hebben we de auto terug gebracht en begonnen we ons geestelijk voor te bereiden op de komst van rest van de groep (het duurde wat lang en koste dus veel bier). In zekere stemming werd de groep welkom geheten.

Onze voorbereiding was zo goed dat we ze bijna niet herkenden. Maar nadat ze zich hadden voorgesteld, ging het een stuk beter.

De groep werd ook door de leiding welkom geheten, waarna het programma voor de volgende dag werd aangekondigd.

Na een uitgebreide shoarma aan de overkant van de weg, gingen de reizigers naar bed en moesten wij aan dit stuk proza beginnen.

Het resultaat treft U hier bij aan - tot morgen,

Ton, Wim en Erik

13 september 2003 - Ophalen van de motoren en rondje ten oosten van Phoenix

Door Erik

Tempe, Arizona

Vanmorgen om 08:30 verzamelen om de Harleys op te halen. Alle niet-Harleys waren de avond ervoor al door de dealer bij het hotel neergezet.

Marius (als chauffeur), Wim en Erik voorin de truck en de rest in de laadklep op weg naar de Harley dealer. We waren er al om spoedig. Echter de motor voor Erik moest nog binnen komen, en voor Hans en Marcel waren de Road King Classics niet aanwezig. Deze motoren waren niet meer beschikbaar, ondanks beloftes vanuit Route66 en de reservering in november 2002. Na veel heen en weer gepraat, discussies zit Marcel nu op een Fat Boy en Hans op een Road King (niet classic) – dit jammer genoeg niet tot tevredenheid van de beide rijders, maar er was ondanks alle voorstellen vanuit de kant van de rijders, geen optie meer mogelijk. Keuze was dus accepteren of naar huis vliegen.

Van Hans : l'm not amused een hoop betalen en niet krijgen wat je hebt besteld (en betaald) maar de steun vanuit de groep compenseerde het gebrek aan initiatief vanuit de organisatie ! Er is ons compensatie (geld) beloofd maar dat compenseert niet het gemis aan wat we hebben gewenst ! Maar we laten ons niet kisten. Groeten aan de IMC-ers en Ariënne : IK HOU VAN JE !

Om 12:00 zijn we bij dealer weggereden. Intussen waren de anderen ook al met de motor naar de Harley dealer gekomen. Omdat het al middag was zijn we eerst naar een lunchtent gereden. 1 Km.

Na de lunch op weg voor het echte werk: eerst door Phoenix en daarna de woestijn en de bergen in. En dan is het echt woestijn, kaal, dor en verschrikkelijk heet. Ook een paar verlaten goudmijnen – dorpjes gezien. Een park heette: lost dutchman bij de Apache trail bezocht.

Om 18:00 waren weer bij het Hotel. Eerst maar allemaal in het zwembad om af te koelen. De dag was zeer heet. Hans en Ton zijn bier gaan halen bij de lokale supermarkt.

Om 20:15 naar het Firehouse (een oude brandweer kazerne) om te eten. We zitten nu 23:00 rond het verlichte zwembad en drinken een laatste (een na laatste) afzakkertje.

Nu even de ernst van de dag: morgenochtend om 7:30 moet de bagage naast de volgauto liggen en gaan we beginnen met de grote tour.

14 september 2003 - Op weg via Sedona naar Flagstaff (aan de Route66)

Door Marcel

Flagstaff, Arizona

We zijn nu echt vertrokken: Mooi op tijd om 08.00 uur bij het motel vertrokken voor de rit naar Flagstaff. Het eerste stuk ging via de highway, mooie grote brede slingerende wegen. De temperatuur was nog tegen de 40 graden. Heerlijk dus...

Het was een hele mooie rit met verschillende soorten natuur. Het begin was nog vrij kaal, woestijnachtig maar bij het naderen van het hooggebergte kwam er meer groen en waren er plotseling ook geen cactussen meer. Bij de eerste stop een heuse stier tegengekomen die daar rustig stond te grazen.

De volgende stop was Sedona. Een toeristisch plaatsje waar kennelijk heel veel oude westernfilms zijn opgenomen, getuige de vele foto's van die opnames. Imposante rode rotsen en veel groen.

Vanaf Sedona was het nog 1 weg naar de plaats van bestemming: Flagstaff.

Een deel van de groep is met toestemming van de organisatie vooruit gereden (Hans, Erik, Ale en Marcel) maar als je je netjes aan de verkeersregels houdt, gaat dat toch niet veel sneller dan de rest van de groep. Een zeker niet als je moet stoppen: de kenners raden het al: de eerste (maar hopelijk wel de laatste) Harley liet het afweten met zo goed als zeker een defecte drukgroep/koppeling. Helaas, Erik had al een tijd op zijn motor moeten wachten afgelopen zaterdag en nu overkomt hem dit weer. Benieuwd hoe dit opgelost gaat worden.

Aangekomen in Flagstaff bleek dat het oorspronkelijke centrum nog voor een groot deel bewaard gebleven en hier zijn we ook op een deel van de enige echte ROUTE 66 terecht gekomen.

Ons motel (helaas zonder zwembad) is zelfs gelegen aan de beroemde route maar of we daar blij mee zijn....Iedere 20 minuten komt er een trein (drie locs en precies honderd wagons) langs en zonder zeer luid en aanhoudend toeteren, schijnen ze hier niet langs te kunnen. Als je dan eindelijk denkt te slapen, komt er weer zo'n trein door je motelkamer denderen. Maar goed, je schijnt ook dit meegemaakt te moeten hebben en eerlijk is eerlijk: je hebt weer een extra gespreksonderwerp.

Diner bij Crazy Bill aan de Route66.

Marcel

Erik: "Yes, cruising USA!"

15 september 2003 - De Grand Canyon, overnachten in Williams (aan de Route66)

Williams, Arizona

Het verhaal van Erik:

Gisteren in de bergen bij Sedona, is de koppeling van de Harley kapot gegaan. Dus moest deze Harley voor reparatie naar een HD dealer in de omgeving.

Dus Marius op de motor en ik in de auto op weg richting Williams naar de dealer. De motor kon en mocht daar niet gerepareerd worden door de verhuurder. Maar er werd ter vervanging een Road King classic millenium edition aangeboden (200 mijl op de teller). Ikke helemaal in de wolken. Helaas Ook deze mocht niet door de verhuurder aan mij verhuurd worden. De verhuurder zou iets regelen en in de middag zou er een andere Harley klaar staan.

Omdat ik toch de Grand Canyon wilde zien, zijn we (Marius en ik) in de auto naar het noorden vertrokken. Wij kwamen daar aan rond 12:30 uur. Nu wachten op de rest van de groep, die er zo aan moest komen.

Na een klein uurtje zagen we alleen de reisleader Jan. De rest zou komen, maar er waren enige wegkopbrekingen. Om 14:00 was de groep weer compleet.

Verhaal van de anderen

Terwijl het bovenstaande zich afspeelde was de rest van de groep op weg naar de Grand Canyon. Dit was een prachtige rit door de oude Apache en Navajo indianen gebieden.

Aangekomen bij het eerste uitzichtpunt zagen we een indrukwekkend landschap met kloven tot 2700 meter diep.

Na de bezichtiging reden we langs de andere uitzichtpunten, op weg naar het helikopter vliegveld.

Na het tweede uitzichtpunt besloten we direct door te rijden. Hier hebben we ongeveer 1 ½ uur gedaan over 12 mijl, omdat de wegen regenmatig opgebroken waren in natuurpark.

Toen we door de opstoppingen heen waren kwamen Erik, Jan en Marius tegen.

Het vliegen

Er zouden 2 groepen gaan vliegen:

Toos, Nick en Theo. Deze vlucht verliep zonder problemen.

Erik, Piet en Ton hadden een volgende vlucht, die nadat ze ingestapt waren, geannuleerd werd, omdat de deuren niet goed sloten. Zekerheid voor alles, vooral in Amerika, waar verzekeringen heel belangrijk zijn.

Uitgestapt en naar de volgende helikopter. Deze kwam van de grond, wilde echter niet hoger dan een meter of 2 en werd hierna weer aan de grond gezet. De piloot begon aan kopjes hendeltjes en schakelaar te rommelen, waardoor de heli langzaam richting grond ging en veilig weer werd neergezet.

Nadat de heli weer op de grond stond, vond de piloot eindelijk de juiste knop, en ging de 2^e groep alsnog de lucht in.

Het was een schitterende en indrukwekkende belevenis!

Om de vervangende motor op tijd op te kunnen halen, waren Wim en Marius ondertussen eerst naar het hotel gereden om de motor van Wim neer te zetten, en daarna door naar de HD dealer om de vervangende motor voor Erik op te halen.

Erik had wederom een goede motor.

We hebben de dag in Williams afgesloten, met een gezellig Mexicaans diner, waarna we naar ons achtenepisch motel aan de route 66 gingen om gezamenlijk nog een laatste borrel op het plein voor de kamers te drinken.

16 september 2003 - Via Seligman over stukken route66 naar Kingman (ook Route66)

Kingman, Arizona

Doordat we laat vertrokken uit Williams, hadden we genoeg tijd voor een uitgebreid ontbijt en om leuke inkopen te doen.

Desondanks vertrokken we op de afgesproken tijd en hebben, tot ieders grote verbazing, 30 mijl over een onverharde originele Route66 gereden. Aan stof geen gebrek dus (het zat zelfs in onze onderbroeken) en de loslopende koeien maakte af en toe dreigende hoorn bewegingen, vooral Ton moest dit ontgelden.

Na deze afstand hadden we een goede lunch in een aparte tent tussen de cowboys.

Daarna door golvend landschap, langs de uiteinden van de Grand Canyon naar Seligman.

Waarom Seligman? Jan (onze begeleider) wilde zich daar laten scheren in de laatste barbershop langs de route 66. Hij loopt nu nog met de baard, want de kapper deed een middagdutje.

Onze weg vervolgend zijn we nog gestopt bij een brug van de oude Route 66, die afgesloten was. Daar werden wederom wat leuke plaatjes geschoten. Vervolgens stopten wij nog bij twee oude garages langs de route66, die nu dienst doen als museum , verkooppunt en drankenleverancier (dat laatste sprak ons wel aan).

Na nog een uurtje rijden zijn we nu aangekomen in Kingman, waar we nu voor derde en laatste nacht aan de route66 slapen.....en die pokke trein is er ook nog steeds. (*Uitleg*: naast de route66 loopt parallel een spoorlijn waarop dag en nacht treinen rijden, bestaande uit 3 locs en ongeveer 3 km wagons. Echter deze treinen moeten bij iedere spoorwegovergang uitgebreid claxonneren.)

Ter kennisgeving: Kingman is een verzamelplaats voor truckers. Ook deze trucks zijn niet van normaal formaat.

Behoorlijke restaurants zijn hier niet te vinden (we aten dus fish en chips).

Tot morgen vanuit Las Vegas.

We gaan er als armoedzaaier heen, maar komen als miljonair terug. (In dat geval maken we nog een omweg en komen iets later thuis)

17 september 2003 - Laatste stukje Route66 naar Oatman en daarna door naar Las Vegas

Las Vegas, Nevada

Het was weer een geweldige dag.

Via de oude route66 naar Oatman (een klein oud mijnwerkers dorpje) waar we ontbeten hebben. Weer eieren met spek en gebakken aardappelen. Even rondgeneusd in het dorpje en de laatste souvenirs van de Route 66 gekocht.

Na Oatman op de Highway 95 naar het noorden. De highway gaat dwars door de Mohave woestijn. Dit hebben we geweten ... verschrikkelijk heet, zelfs op een rijdende motor.

We zien er overigens na alle afgelopen zonnige dagen uit als wielrenners: bruine armen, hoofden en een witte body.

Even een tussenstop gemaakt bij de Hooverdam. Waar we niet al te lang gebleven zijn omdat het ook daar veel te warm was. We wilden zo snel mogelijk naar Las Vegas en het zwembad.

Vanaf de snelweg een paar kilometer de stad in. 45 graden en dan stilstaan bij stoplichten is zeker niet leuk. Het is geen stad om motor te rijden. Alleen een auto met airco is hier prettig.

Om 16:00 uur waren we ingecheckt en op naar het biertje aan de rand van het zwembad.

In de avond op de strip.

Dit moet je eenmaal in je leven meegemaakt hebben: het leven speelt zich hier af in gigantische hotels met heel veel speelautomaten op de begane vloer. Ook bevinden zich bijna alle winkels en restaurants in de hotels. En dan zijn er speciale winkels van alleen b.v. Coca Cola of M & M en andere Amerikaanse merken. En dat alles op zijn Amerikaans: groot, nog groter en heel veel neon reclame.

Gegeten hebben we (Ton, Wim, Marcel, Hans en Erik) bij de Italiaan in een van de casino's.

Intussen is het nu 23:00 uur en nog even dit berichtje schrijven. Door de lange, en vermoeiende ritten schiet dat er steeds bijna bij in. Veel tijd om er eens even goed voor te gaan zitten blijft niet over!

Eergisteren hadden we een hotel zonder telefoon en gisteren kwam ik niet door de centrale, vandaar dat er gisteren geen update was op de homepage.

Hier in Vegas is het geen probleem.

Maar vanaf morgen zitten we in Utah. Het land van de mormonen en zoals ik gehoord heb niet al te grote hotels.

Dus mocht er even geen update zijn, niet getreurd, maar blijf kijken.

En we gaan (gelukkig) naar iets kouder temperaturen, en zullen voor het eerst eindelijk onze jassen eens kunnen gebruiken.

Groeten van een stel zeer gelukkige Dutch Bikers.

18 september 2003 - Via Lake Mead naar St.George

Door Ton

St George, Utah

Een wetenswaardigheid van de vorige dagen, was dat wij tot onze stomme verwondering in Seligman een mede Route 66 rijder zagen, echter deze was niet in het bezit van een motor maar een Solex. Zijn plan was de hele route hierop uit te rijden.

Nu naar de dag van vandaag:

Eerst lekker ontbeten in Las Vegas. Hierna rond 8:45 uur vertrokken. Nog even een stukje strip gedaan. En verder naar het volgende natuurreservaat: Lake Mead.

Lake Mead bestaat uit het grootste kunstmatig meer ter wereld en voedt de Hooverdam. De rest bestaat uit een hele grote dorre woestijn. Wij hebben er 65 mijl van gereden.

Tegen de klok van 1 uur kwamen we bij een golfterrein aan waar we zouden lunchen. Dit tot grote vreugde van Wim, die daar wilde kijken naar golfschoenen, maat 48 - zonder buitenboordmotor-. Grote teleurstelling echter: het clubhuis was dicht en we moesten genoegen nemen met een klein barretje aan de overkant waar kleine diepvries pizza's en nacho chips met gesmolten kaas onze lunch werd. Ook de sanitaire voorzieningen waren tot het minimum beperkt (damestoilet zonder deur, herentoilet geen raam in de deur, maar dit was beter dan in het park want daar was het toilet een groot gat met 4 muren eromheen.

Na deze karige lunch, ging het richting St George. En het was weer woestijn waar we doorheen reden.

St George is een leuke groene stad waar we eerst aan het zwembad een cola gedronken hebben. Daarna eten bij de chinees (buffet) wat de gemoederen weer tot rust gebracht heeft.

Tussen haakjes: Utah is een mormonen staat, wat o.a. inhoudt dat er geen alcoholische dranken gedronken / gekocht kunnen worden. Maar ter compensatie mogen mannen meerdere vrouwen hebben. Tot een maximum van vijf.

De logica van deze situatie ontgaat ons, omdat 1 vrouw meer kapot kan maken dan drank goed kan maken.
.....

We gaan nu genieten van de lokale specialiteiten

P.s. Beste Wim Sr.:

zoals je in het gastenboek aangaf, zou je -als Wim zijn gedrag daartoe aanleiding gaf-, over komen om hem te corrigeren. Welnu het is zover.

S.v.p. met Wim Jr. contact opnemen als je langs gaat komen.

Met vriendelijke groet (namens alle slachtoffers),
Ton Patist.

19 september 2003 - Via Zion national park naar Page

Door Ton en Erik

Page, Arizona (net over de grens bij Utah)

Vandaag weer vroeg op weg naar Zion national park. Het is geen echt groot park, maar wel erg indrukwekkend door de verschillende niveaus van rotspartijen.

De snelheid van verplaatsen was even groot als in het park de Hoge Veluwe op een mooie zondag in juni (files dus).

De weg in het park ging door een tunnel, waar de uitlaten van de Harleys met een beetje manipuleren met het gas de indruk geeft dat je in een vuurgevecht terecht gekomen bent (Top Gun).

Na het park hebben we in een bergdorpje, voor het merendeel van onze geliefden, schitterende souvenirs aangeschaft, naar waar wij aannemen met belangstelling naar uit gekeken wordt. – spreek de route66 rijders er op aan als ze thuis komen, wat we weten van een paar mederijders die deze aankopen niet nodig vonden -.

De weg vervolgens hebben we 70 mijl door de prairie gereden op weg naar het plaatsje Page. Voor de kenners onder u, we zijn weer even in Arizona, dus weer aan de alcoholische drankjes.

Dit was onze dag. En hoe verloopt zo'n dag nu eigenlijk.

Rond 6:30 komen we elkaar tegen op het balkon van het motel. Een enkele vroege durfal haalt koffie – meestal ook voor zijn burens.

Deze staat meestal klaar bij de receptie. Overigens is dit erg slappe koffie. Geen Douwe Egbert(s).

Om 7:30 moet de bagage bij de volgauto gezet worden, waarna we rond 8:00 gaan biken.

Gemiddeld komen we dan na een 3 kwartier bij een restaurant waar we ontbijten. Weer die slappe koffie, maar met een hoeveelheid eieren waar ieder medicus een verbod zou over uitspreken. Laat staan de bacon, worstjes, ham, frieten of gebakken aardappelen. De overdadige hoeveelheden jus d'orange beginnen we langzamerhand te waarderen. Eigenlijk is dit wel een goede start voor een dag met gemiddelde temperaturen van 33 graden, waarbij bij elke stop minimaal een liter water drinken.

Mochten jullie denken dat dit een plezierreisje is, dan is dat een ontzettende vergissing. Het is afzien!

Rond lunchtijd komt er uit de koelbox van de truck een appeltje en alweer water.

Aan het eind van de middag zoeken naar een motel. En dan bij aankomst komt er uit de koelbox ook nog gekoeld bier waarmee we de aankomst vieren. Rond 19:00 uur een pow-wow (indiaans voor bijeenkomst) waarbij we de dag bespreken en het programma voor de volgende dag doornemen.

Morgen gaan we het gebied van de Apaches en Navajo's in, en eindigen we de dag met een BBQ, waarbij een aantal bikers een regendans zullen opvoeren. De vrijwilligers moeten we nog aanwijzen.

Liefs, Ton en Erik

20 september 2003 - National Monument, Mexian hat, BBQ en overnachten in Bluff

Door Lia en Piet

Bluff, Utah

Vanmorgen begon de dag met 2 geroosterde broodjes met pindakaas en jam. En gingen we om 8.15 uur van start.

Na zoveel warme dagen hadden Marcel en Hans het stervenskoud en hebben bij de indianen hun warme kleren maar aangetrokken.

Piet had zijn tassen niet goed afgesloten dus moesten we stoppen en Ton Patist zat te dromen en ging als een gek op Lia af en heeft een flink standje gehad.

Hier was de rest van de groep heel blij over.....

Een indiaan had in een westerse koolbox zijn tomalie,. Voor de niet—kenner: Tomalie is een aangeklede maïskolf.

Hierna was de koffie en lunch voor de liefhebbers in Kayente.

Lange rechte wegen vandaag maar het was ongelooflijk indrukwekkend.

Bij de indianen aan Monument Vally (Marlboro country) hebben we gewinkeld. Dat viel ontzettend tegen, want na 1 winkel gezien te hebben had je ze allemaal wel gezien.

Weer gestart en op weg naar Mexican Hat (waar de roadrunner opgenomen wordt), wat erg weinig voorstelde.

Daarna door naar Bluff.

Ingecheckt, geborreld, gedoucht en hierna hebben we heerlijk nog een keer geborreld en daarna gebarbecued.

We zijn echter weer in Utah en derhalve geen alcoholische staat.

Als dit geschreven wordt is het 19.00 uur, het is al donker en heeft alles behoorlijk de hoogte (drank.....).

Ton zijn wasgoed lag echter te drogen op de bleek.

Ton haalde het op en het was een grote schrik, want hij had een krekkel in zijn ..slip (dichterlijke vrijheid).

Tycho en kids allemaal heel veel xxxxxxxxxxxxxxxx

Lia en Piet.

Geen online foto's vandaag (we zitten te gezellig)

21 september 2003 - Durango en rit naar Silverton v.v. in de middag

Door Erik

Durango, Colorado

Gisteravond gezellig ge-BBQed. Marius had vlees en bier gehaald. En een paar van ons hadden rum en whisky meegenomen uit Page.

Echter om 20:30 was alles op, en gingen de meesten waggelend naar bed.

En het werd ook te koud om nog lang buiten te zitten.

Zelf heb ik nog even met Jan en Marius zitten praten maar ook die gingen om 22:00 uur naar bed.

Door het houten gebouw (zoiets als we in de 6^e klas met kamp meegemaakt hebben) kon iedereen meegenieten van het snurken uit de andere kamers.

Overigens was het een net en schoon motel.

Vanmorgen weer om 6:30 op. Koffie, inpakken en de koffers om 7:30 klaarzetten bij de truck. 8:00 uur tanken en vertrek bij het motel. Niet verder dan 2 km verderop lag het ontbijt restaurant: Twin Rocks.

Van hier uit bijna 100 mijl over de prairie gereden naar de "Four Corners" het punt waar 4 staten samen komen: Arizona, Utah, Colorado en New Mexico.

Na een korte foto stop verder via Cortez naar Durango. In Cortez hoorde ik voor het eerst na 2 dagen de GSM weer geluid maken. Een lief SMS bericht van thuis. We waren weer in de bewoonde wereld na 2 dagen Indianen gebied (hoofdzakelijk Navajo).

In Durango aangekomen: onderhandelen over de kamerprijs, inchecken en de spullen wegbrengen. Wim, Ton, Jan, en ik bleven achter, terwijl de rest verder ging naar Silverton (de Rocky Mountains naar boven).

Met ze'n 4en zijn we naar de Wall Mart gereden om boodschappen te doen. Wim en Jan zijn beiden geslaagd voor nieuwe schoenen. Wim heeft er zelfs 2 paar maat heeeeeel groot kunnen kopen. Zelf 2 CDs gekocht voor 10 dollar per stuk.

We zijn daarna terug gereden om de spullen in het motel te brengen. Toen nog even Durango in. Een heerlijke koffie gedronken (eindelijk op Europese sterkte) en nog even rondgelopen. Intussen waren de winkels al gesloten, en dus weer naar het motel om te wachten op de anderen.

Door Marcel en Piet

Van de gelegenheid om door te rijden de Rocky Mountains in, maakten Piet en Lia (deze keer samen op 1 motor), Theo en Margriet en Hans en Marcel dankbaar gebruik. Het was een rit van ongeveer 50 mijl (enkele reis) over slingerende wegen naar Silverton. Volgens de berichten zouden we daar als we geluk hadden, sneeuwballen kunnen gooien.

Op weg daar naar toe kwamen Hans en Marcel een patrouillewagen van de State Patrol tegen en zodra die gepasseerd was, stopte hij. Na enige tijd keerde hij om ons kennelijk achterna te komen. De Amerikaanse mentaliteit kwam ons als heel prettig over: de achter ons rijdende automobilist waarschuwde ons met zijn koplichten. We hebben die patrouillewagen echter niet meer gezien (zie verderop....)

Silverton bleek niet te liggen op een berg maar in een dal, dus sneeuwballen gooien zat er niet in. We hebben wel sneeuw gezien op de toppen van andere bergen en op een gegeven moment zelf ook nog tijdens een stop, het bewijs op foto vastgelegd.

De rit op zich was mooi en deed ons voor wat betreft de natuur denken aan de Alpen, alleen waren de wegen een stuk ruimer en veel (berg)meertjes. Ook prachtige veranderingen in de natuur gezien: de herfst dient zich hier duidelijk al aan.

In Silverton aangekomen bleken de huizen nog in oude staat te zijn, oftewel echt nog jaren 1800/1900. Hier ook heel veel souvenirwinkels en het was goed te zien dat ook dit stadje voor een groot deel op het toerisme geënt is. Verder was het oude station nog in tact, via het oude spoor rijdt nu een toerismetrein (nog een oude stoomloc met oude personenwagons) tussen Durango en Silverton.

Op de rit naar Silverton reden we nog hoofdzakelijk in de zon maar op de terugweg was deze veelal achter de berghelling verscholen en op die stukken was het echt koud.

Op de terugreis naar het motel werden Piet en Lia nog aangehouden door volgens ons dezelfde patrouillewagen van de State Patrol. Dat was toch behoorlijk schrikken hoor zo'n Amerikaanse sirene met zwaailichten vlak achter je en dan nog geen plaats om veilig te stoppen. In eerste instantie dacht Piet nog dat hij mogelijk toch iets te hard had gereden, maar dat bleek toch niet zo te zijn.

De politieman begon direct te snauwen maar nadat Piet hem vriendelijk verzocht had om rustig te praten zodat hij hem ook kon begrijpen, veranderde zijn stemming. En wat bleek nu de reden voor deze controle: Piet droeg geen bril.

In Amerika moet je tijdens het motorrijden zorgen voor oogbescherming, hetzij een bril, hetzij een helm met vizier (en een helm had Piet ook niet op).

Alle papieren bleken in orde te zijn en de stemming van de politieagent werd beter. Uiteindelijk stond hij zelfs toe om samen met Piet op de foto te gaan.

Als afsluiting van de deelname van Toos en Niek aan onze groep (zij gaan maandag hun eigen weg en rijden nog 2,5 week een hele andere route dan de rest) hebben we met de hele groep gegeten bij de Mexicaan.

Gelijk werd van de gelegenheid gebruik gemaakt om onze voorrijder Jan te feliciteren met zijn komende verjaardag (thuisfront: niet vergeten: 23 september!!). Van de groep heeft hij een hele mooie Indiaanse kaart en een T-shirt van de "Four Corners" gekregen.

Het eten viel goed in de smaak en was zeker voldoende dus gingen de meeste al met de kippen op stok, immers, morgen wordt een hele lange dag: ongeveer 250 mijl (zo'n 400 kilometer!).

Piet en Marcel

22 september 2003 - Gallup (aan de Route66)

Door Hans en (Mar)Grietje

Gallup, New Mexico

Colorado, we zijn vroeg vertrokken uit de colorfull state, en dan bedoel ik ook vroeg, kwart voor acht gingen wij van start. We hebben uitgebreid emotioneel afscheid genomen van Niek en Toos, die nog twee en een halve week met zijn tweeën door Amerika gaan toeren.

Het was koud. Het was bitter koud!

Dikke jassen en stevige handschoenen aan. Ontbijten deden wij bij een zeer onduidelijke handelspost.

De gastvrijheid was buitengewoon, evenals het ontbijt. ALWEER eieren en bacon!

Er zijn mannen in deze groep die al vier dagen niet gepoe..... hebben. Al blijkt dat er ook andere problemen spelen door het hoge eier-gebruik bij de heren die vergeten zijn om hun partner mee te nemen.

We kregen een beetje lange, saaie, rechte, mijlenlange rit. Het waren geen mijlen om van te kwijlen, want Erik kreeg last van zijn rug. Hans ging er nog van door, maar na 3 politieauto's hield ook hij zich aan de snelheid.

Bij de volgende stop kregen wij de gelegenheid om een videotje te huren, maar niemand had een videorecorder bij zich en ook het terugbrengen werd ook wat moeilijk.

Het werd warm en de jassen gingen uit. We waren op een hoog(s)te punt aangekomen. Bij regenval gaat het water in het ene geval op weg naar de Pacificen in het andere geval, dus de andere kant van de berg, naar de Golf van Mexico.

Wim heeft nog een viermaal xl-shirt gekocht en ik (Margriet) een hotdog, want die moet je gegeten hebben in AMERIKA (niet te ETEN hoor!).

Na een gedeelte van de snelweg, waar Marcel werd gestoken door een wesp, hebben we de oude Route66 weer opgepakt. Komen we toch gelijk die takketrein weer tegen. Hier toetert hij, in Gallup, -oeps verschrijving-, het moet Gallup zijn, trouwens niet.

Wat smaakt dat biertje na het inchecken trouwens heerlijk! Dit bleek niet genoeg want na Utah en een alcohol loze zondag in Colorado bleek de drankwinkel onweerstaanbaar.

Gezellige mensen als wij zijn, trekken wij de nodige ongenode gasten aan! Ton wilde eigenlijk niet, maar raakte toch op de motor met een struiseTexaanse, na zijn opmerking: " Do you want a ride?"

Omdat we in Amerika zijn hebben de meeste Grieks gegeten (!) Het is nu nog een heerlijke zomeravond, en ook al zijn sommigen al naar bed, wij nemen er nog eentje toe.

23 september 2003 - via Holbrook (Route66) naar het bosrijke Payson

Payson, Arizona

Zoals gebruikelijk weer vroeg op en om 8:00 de motoren starten (of zoals de Amerikanen zeggen: lets fire them up).

Vanuit Gallup naar Holbrook: Stukjes Rout66 afgewisseld met Highway 40. Route66 bestaat domweg op sommige stukken niet meer.

Nog even gestopt bij een Indian Trading post, maar niemand had meer behoefte daar iets te kopen. Dus snel verder naar Holbrook.

Onderweg een ontbijtstop bij het visitors centrum van het Petrified Forest (versteende woud). Hier liggen versteende bomen van een prehistorisch bos in het dor woestijnlandschap. Omdat we in het motel al ontbeten hadden werd het hier niet meer dan een kop koffie en een hotdog.

Holbrook is net als vele andere stadjes waar we doorheen gereden zijn, een motelstadje met restaurants en tankstations op de kruising van 2 grote wegen. Verder stellen deze stadjes eigenlijk weinig voor. Wel was er in Holbrook een WigWam motel. Jazeker je kan er slapen in een (uit steen opgebouwde) indianen tent.

Verder naar het zuiden richting Heber. Vanuit de woestijn klim je hier langzaam naar een bosrijke omgeving. Het begint met her en der een boompje maar geleidelijk wordt het een bos. Hier veel zomerkampen en campings van de Amerikanen.

Ook langs de weg veel waarschuwborden voor overstekende Elanden: *This is the land of the Elk.* en *Elk crossing.*

Na nog eens 25 mijl waren we om 14:40 uur in Payson. Ook weer een stadje met hotels en restaurants en een paar winkeltjes.

Hier een beetje gewinkeld en verder rustig aan gedaan.

24 september 2003 - Weer de woestijn in, terug naar Phoenix, en motoren inleveren

weer terug in Phoenix, Arizona

Vandaag om 7:45 vertrokken uit Payson.

Langs Lake Roosevelt op weg naar onze eindbestemming.

De laatste 50 mijl dwars door de woestijn en dan ineens als een oase ligt daar de stad Phoenix.

Waar we deze vakantie de eerste regendruppels tegen komen. Planning he!

Inchecken in het hotel, even de laatste boodschappen en dan de motoren inleveren (snik, snik).

Een hapje eten met z'n allen en het laatste verslag uit Amerika.

Erik

We hoorden vanavond dat we morgenochtend om 6.00 uur bij de receptie paraat moeten zijn om de bus naar het vliegveld te pakken.

Hoewel we een verschrikkelijk leuke periode achter de rug hebben is dit wel een erg matineuze afsluiting, echter dik de moeite waard.

Ton

Nu komt er een klein probleempje want Piet souffleert enorm, maar als hij iets op papier moet zetten dan is het iets anders.

Een vakantie geboekt is eenvoudig maar de afloop ervan moet er ook zijn.

Nu ik kan dit iedereen aanbevelen. Ik heb genoten.

Perfekte motor, goede wegen, nooit gedacht dat een Harley zo kon rijden (zitten).

Niet verliefd op een Harley, maar wel een motor voor Amerika.

Ik mag niets verders typen want het duurt te lang. Wim mag aan de gang,

Piet

Dit is mijn laatste verhaaltje van deze prachtige vakantie. Het was leuk, het bleek een fijne groep te zijn, die voor elkaar op kwam, er heerste een goede stemming (op wat organisatorische probleempjes na) en het was een zeer leuke rit. Verder vanuit mijn kant geen verder commentaar en ik verheug me op de reünie van deze 4-corner groep.

Wim

Maanden lang slapeloze nachten.

En dan op dit liggen wachten.

Ik had geen idee wat het moest worden met zoveel kerels om me heen, zal het gaan en heb enorm genoten van het geheel en had het niet willen missen. Het is fantastisch geweest en nu weet ik niks meer.

Lia

Ik heb me kostelijk vermaakt deze twee weken, persoonlijk ben ik meer onder de indruk van mijn reisgenoten, IMC-er en niet IMC-er, dan van de organisatie.

Ik verwacht nog wel eens terug te gaan naar de USA.

Eerst maar even sparen, vakantiedagen en geld, want goedkoop is dit soort vakanties natuurlijk niet !

Hans

We hebben een hele fijne laatste avond met z'n allen gehad. Op een paar dingen na is de hele reis goed verlopen en ik hoop het in de toekomst nog een keer over te doen, maar dan wel op de goede manier.

Ale

We schrijven allemaal een klein stukje als afscheid zonder te weten wat er door de vorige schrijvers al geschreven is. Misschien dat er daarom wel dubbele dingen in dit verslag staan, maar dat is dan maar een bevestiging.

Naar deze reis heb ook ik jaren lang uitgekeken en de natuur van Amerika zou iedereen eigenlijk gezien moeten hebben. Wat mij betreft ga ik zeker nog een keer terug, wie weet in het jaar dat ik 50 word (dat was namelijk het uitgangspunt voor 3 van onze reisgenoten).

Het enige dat ik nog wil toevoegen is: vanaf de allereerste dag was er een hele goede saamhorigheid, zoals het bij motorrijders hoort te zijn, geen groepjesvorming en een hele goede sfeer!!

Marcel

Eigenlijk heb ik al heel veel de vorige dagen geschreven.

Maar toch: Het was een toppie vakantie. Lekker motor rijden; heerlijk weer; veel gezien. Een aanrader aan anderen om het ook zelf ook eens te doen. Of met de motor (da's leuker) of met een auto. Hoop dat jullie allemaal genoten hebben van onze reisverslagen.

De reacties waren geweldig, op zowel het gastenboek, als de e-mailtjes die we gehad hebben. Dank jullie allemaal. Ook voor ons was het leuk om bericht uit Nederland te ontvangen.

HET WAS GEWELDIG !!!!!

Erik

Nog even: Margriet en Theo zijn al naar bed, evenals Jan. Maar ook namens hunnie de groetjes.

De website blijft nog tot eind van dit jaar online. Er zijn veel foto's en ook video's filmpjes gemaakt .

Wim gaat die verzamelen en op CD / DVD branden.

Vraag erom bij je familie.

Bye, Bye out of the U.S.A. (aan de rand van het zwembad, ondanks de regen)

>>> this was it <<<

25 september 2003 - vliegen naar Nederland en aankomst op 26 september

eigenlijk 26 september 2003 (tijdsverschuiving), weer terug in Nederland

We zijn weer allemaal goed aangekomen in Nederland.

1. Ton, Wim, Jan en Erik zijn -via Washington- geland om 7:30, dus 5 minuten voor tijd.
2. Hans, Marcel, Ale, Margriet, Theo, Lia en Piet zijn –via Chicago- geland om 9:02, dus 23 minuten voor tijd.

Statistiek, tips en wetenswaardigheden:

We hebben in Amerika **2025 mijl** gereden. Da's ruim 3 duizend kilometer in 12 dagen.

Diegene die nog vanuit Durango naar Silverton v.v. gereden hebben (groep 2 hierboven) kunnen er nog 100 mijl bijtellen, en hebben dus **2125 mijl** gereden.

Wat koste het gemiddelde Amerikaans ontbijt:

Ontbijt 4,50 dollar

Koffie 1,50 dollar (wordt onbeperkt bijgeschonken)

Vruchensap 1,50 dollar

Belasting 6% op bovenstaande

Tip 15 % van alle bovenstaande opgetelde bedragen (dit is het salaris van het bedienend personeel)

Gemiddeld waren we dus tussen 7 en 11 dollar kwijt voor een ontbijt.

Diner

Omdat we toch goed wilden dineren, zijn we in redelijke restaurants gaan eten (niet McDonald achtigen).

Hier lag de prijs rond de 20 dollar inclusief belasting en tip.

Rond 20:00 uur gaan de restaurants dicht. Ga dus op tijd dineren.

Belasting

Alle prijzen (in de winkel, koffieshop en restaurants, etc) in de USA zijn zonder belasting (VAT).

De belasting die je erbij kan tellen varieert per staat en stad.

De staat vangt rond de 2,5 % en de stad rond de 4,5 %. Gemiddeld waren we tussen de 6,5 en 9% kwijt op de producten.

Mocht je de reis zelf ooit willen maken:

Omdat je koele rijwind krijgt heb je te laat door dat je verbrand en uitdroogt:

Denk aan goede zonnebrandcrème, factor 15 en hoger is nodig.

Vergeet geen lippencrème.

Drink regelmatig en heel veel. Ondanks de rijwind zit je toch behoorlijk te zweten in de woestijn.

Denk aan je zoutgehalte. Koop en eet chips onderweg.

Water bij tankstations is duur (1,25 dollar voor ½ liter), koop het liever onderweg bij de supermarkt.

Water in het hotel is drinkbaar, maar bevat erg veel chloor en is dus niet lekker.

Bier etc. koop je bij de supermarkt in de buurt van het motel. Niemand kijkt raar op als je, je eigen drank consumeert aan de rand van het zwembad.

Ijsblokjes automaten staan in ieder Motel / Hotel en zijn gratis. Er staat een bakje voor op je kamer.

Bier en andere drank is erg duur in de bar, cafés en restaurants onderweg.

Koffie is niet te drinken in Amerika (lijkt op theewater en smaakt ook niet). Neem oploskoffie mee uit Nederland.

Alle hotels hebben wasautomaten waar je voor een paar quarters je was in kan doen. Door het warme en droge klimaat is je was de volgende ochtend droog.
Strijkplanken vind je meestal op je kamer.

Vanwege de lange zit in het zadel en vooral in de beginndagen onregelmatige stoelgang is Uiercrème (geen zelf, die is te vet) erg handig.
Lach niet ... wielrenners gebruiken het ook.

Zorg onderweg voor voldoende kleingeld (vooral 1 dollarbiljetten). Het duurt vaak lang voor ze je wisselgeld terug komen brengen (ze hopen immers op de tip).

Wacht in een restaurant bij de ingang tot ze je naar een tafel brengen (het is hun taak).

Als je geen koffie of andere drank meer laat bijschenken, gaan ze ervan uit dat je klaar bent en krijg je de rekening. (koel en kil Amerikaans).

De tafel moet immers weer snel ontruimd zijn voor de volgende gast (ook al staat er niemand meer te wachten).

Voor de rokers:

Het is haast nergens meer mogelijk in de USA.

Veelal zal je buiten je hotelkamer en restaurant moeten gaan roken.

Op het weggooien van afval (dus ook je sigaret) staat een hoge boete (500 dollar), als je betrapt wordt. Wees dus voorzichtig.

Buiten een paar Staten mag je in Amerika zonder helm rijden (afhankelijk van je leeftijd en rijervaring). Een (zonnen) bril is wel altijd verplicht.

Houd je aan de snelheidsbeperkingen, de politie is er voor je het weet.

En op de interstates wordt vanuit een helikopter je snelheid gemeten!

Motorrijden is daardoor erg save (maar ook minder leuk). In de bochten (zelfs voor onze begrippen flauwe) moet je vaak terug naar 25 mijl.

En oom agent staat vaak juist achter deze bochten.

Op een weg met meerdere rijstroken moet je in je strook blijven. Rechts inhalen mag hier dan ook.

Een zeer bijzonder verkeersregel is het 4 way kruispunt. Iedere richting heeft hier een stopbord en diegene die als eerste bij het kruispunt gestopt is mag weer als eerste doorrijden. Dit levert rare situatie op waar ineens 4 richtingen stil staan en niemand meer gaat rijden.

Rechtsaf slaan mag bij een rood stoplicht als er geen verkeer van links komt.

Bij het inchecken van restaurant of vliegtuig blijft iedereen netjes op zijn beurt wachten.

Zelfde geld voor het uitstappen uit een vliegtuig. Je staat pas op als de rij voor je zijn bagage gepakt heeft en vertrokken is.

Zorg voor een goede reis- en ziektekosten- verzekering. Alle ziekenhuizen zijn particulier en erg duur. Je komt er dan ook veel tegen.

Tot aan doctoren die maar een hospitaaltje bij hun praktijk gebouwd hebben.

Als laatste: ze zijn in Amerika erg angstig om een proces aan hun broek te krijgen. Advocaten doen erg goede zaken hiermee.

Bekend is de gewonnen rechtszaak door een vrouw die haar hondje in de magnetron wilde drogen. Er stond immers geen sticker op dat, dat niet mocht / kon.

De gevolgen hiervan merk je. Amerikanen kunnen zich geen foutje veroorloven en zijn dus erg voorzichtig met alles.

Vaak tegen het absurde aan, kom je mededelingen en verboden tegen.

Erik